

De Xiphio. CAP. XX.

XIPHION alij phasganon, alij machæronion à folij figura vocant. Est enim iridi simile, at minus & angustius, & gladioli modo mucronatum, neruosum. Caulem verò promit cubitalem, in quo purpurei flores certis æqualibûsque spatiis inter se distantes: semen rotundum: radices geminas, quarum vna alteri insidet, pusillorum bulborum figura. Ex his inferior gracilis est, superna plenior & vberior. In aruis potissimum nascitur. Superior radix cum vino & thure imposita, spicula & aculeos è corpore extrahit: cum farina autem loliacea & aqua mulsa, panos discutit: quamobrem eiuscemodi vi præditis emplastris inferi solet. Ciet & menses, subdita in pesslo. Aiunt & superiorem radicem potui datam in vino, Veneris appetentiam facere: inferiorem verò, sterilitatem inducere: superiorem itidem radicem infantibus enterocelicis vtiliter ex aqua propinari.

De Sparganio. CAP. XXI.

SPARGANIUM folia habet gladioli, sed sætiora & inclinatiores: ac in summo caule veluti pilulas, in quibus semen. Aduersus venenatarum bestiarum morsus & radix & semen ex vino potui dantur.

Cc. - ij.

De Xyride. CAP. XXII.

XYRIS folia habet iridis, at latiora, & in cacumine acuminata: quorum è medio caulis erumpit cubitalis, satis crassus, in quo siliquæ sunt triangulares, & super ipsis flos purpureus, medio puniceo: semen in folliculis simile fabis, rotundum, rubens & acre: radix crebris cincta geniculis, longa ac rufa. Ea contra capitis vulnera fractaque efficax est: aculeos & teli genus omne citra molestiam extrahit, adiecta floris æris tertia parte, itémque radicis centaurij parte quinta, & melle sufficienti. Imposita quoque ex aceto, oedemata inflammationésque sanat. Bibitur & ex passo radix contusa, ad conuulsa, rupta, ischiadas, stranguriam & alui profluuia. Semen verò tribus obolis in vino potum, potentissimè vrinam ciet: & cum aceto, lienem absumit.

De Anchusa. CAP. XXIII.

ANCHUSA, quam nonnulli calycem, alij onocleam appellant, folia habet lactuca quæ folio visitur acuto proxima, hirsuta, aspera, nigra, numerosa, vndecunque ab radice terræ velut affixa, spinosa. Radix illi est digitali crassitudine, colore quodammodo sanguineo: quæ ætate vel eo agnoscitur, quòd manus inficiat: lato solo prouenit.

nit. Radici vis astrictoria, ad ambusta veteraque vlcera efficac, si in oleo addita cera decoquatur. Erysipelatis cum polenta imposita medetur: itémque vitiligini & lepris, ex aceto illita. Vulvæ quoque subdita, partus extrahit. Datur & eius decoctum bile suffusis, nephriticis ac splenicis, si febris sit, ex aqua mulsa. Folia verò, sistunt aluum in vino pota. Utuntur & vnguentarij radice ad vnguentorum spissamenta.

De Anchusa altera.

CAP. XXXIII.

Anchusa altera, quam aliqui Alcibiadion seu onochiles vocauère, à priore distat, quòd minora habeat folia, quanquam simili modo aspera, & ramulos tenues, in quibus flos purpureus in puniceum vergens: radices autem rubras, prælongas, quæ messibus sanguineo succo turgent. In sabulosis nascitur. Tum ipsa radix, tum & folia, contra venenatarum bestiarum, maximèque viperarum, morsus efficaciter auxiliantur, siue cibo, siue potu, siue etiam amuleto. Quin & si quis iis commanducatis in venenatæ bestię os experit, eam enecabit.

De Anchusa tertia.

CAP. XXV.

Est & alia huic similis, at minore semine, eoque puniceo: quo commanducato si in

Cc. iij.

serpentis os inspuatur, ea morietur. Radix autem acetabuli mensura cum hyssopo & nasturtio pota, latas ventris tineas pellit. v

De Lycopsi. CAP. XXVI.

LYCOPSIS, quæ & anchusa à nonnullis vocata est, foliis est lactucæ, at longioribus, crassioribus, latioribusque, asperis & circa radicis caput ad terram deciduis: caule longo, recto, scabro, adnatis multis, cæbitalibus & asperis, in quibus flores parui, purpurascens: radix rubra est & astringens. Nasceitur in campestribus. Radix cum oleo imposita, vulneribus medetur: & cum polenta, cryspelatis illinitur. Trita verò si ex oleo perungatur, sudores mouet.

De Echio. CAP. XXVII.

ECHION aliqui dorida, alij Alcibiadion appellat: folia habet oblonga, aspera, aliquantum tenuia, anchusæ proxima, at minora & pingua, tenui spinosa lanugine vestita: cauliculos graciles, numerosos: vtrinque verò minuta foliola expansa pinnatæque, nigta, ac minora quidem proportione quò summo cauli propiora sunt: flores autem secundum folia purpureos, in quibus & semen viperæ capitulo simile. Radix est digito tenuior & subnigra: quæ quidem
non

non modò demòrsis à serpentibus in vino pota auxiliatur, sed & eos à quibus præbita fuerit à serpentibus feriri minintè patitur. Folia & semen, idem ipsum præstant. Sed & radix lumborum dolorem sedat, lætisque vbertatem facit, in vino aut forbitione sumpta.

De Ocimoide, siue Ocimastro.

CAP. XXVIII.

OCIMOIDES, seu, vt alij, philetarium, folia fert ocimi, & ramos dodrantales, hirsutos, siliquas hyoscyamo similes, semine nigro, ceu melanthij, prægnantes. Vim hanc habet semen in vino potum, vt viperarum cæterarúmque serpentium morsibus medeatur. Datur & ischiadicis cum myrrha & pipere. Cæterùm radice nititur tenui & superuacua.

De Erino. CAP. XXIX.

ERINVS apud flumina fontèsque nascitur, foliis ocimi, sed minoribus & parte superna diuisis, surculis quinis sensive, dodrantalibus, floribus candidis, semine nigro, paruo & acerbo: folia & caulis liquore multo manant. Semen drachmis duabus mistum cum mellis drachmis quatuor, oculorum fluxiones illitu cohibet. At succus aurium dolorem sedat, cum sulphure ignem haud experto ac nitro instillatus.

Cc. iiij.

De Gramine. CAP. XXX.

GRAMEN viticulas habet geniculatas, per terram repentes, quæ à suis articulis radices spargunt dulces, internodiis distinctas: folia acuminata, dura, lata, ceu arundinis parvæ, quibus boues & iumenta pascuntur. Huius trita radix & imposta, vulnera glutinat. Ipsius autem decoctum epotum, efficacax est aduersus tormina, vrinæ difficultatem ac vesicæ vlcera, & calculos frangit.

De Parnassio Gramine.

CAP. XXXI.

Arundinaceum Gramen, priore maius est omni ex parte. Iumenta porrò in pabulo sumptum necat, maximeque quod in Babylonis regione secus vias nascitur.

De Parnassio Gramine.

CAP. XXXII.

Quod verò in Parnassio monte gignitur gramen, densius fruticat, foliis hederaceis, flore candido & odorato, semine paruo, non inutili: radicibus quinis sensive, digitali crassitudine, candidis, mollibus, dulcibus ac robustis. Quarum succus si in vino cum pari melle ac myrrhæ dimidio, piperis que ac thuris tertiis portionibus decoquatur, præstantissimum fiet ad oculos medicamentum. Id verò in ærea pyxide reconditur. Radicum autem decoctum, eadem quæ herba ipsa